

Textning av avsnitt 86 av Socialstyrelsens podcast På djupet – om barns upplevelser i familjehem

Hanna

- Hej och välkomna till Socialstyrelsens podcast "På djupet", där vi i det här avsnittet ska prata om hur familjehemsplacerade barn upplever sin situation och vård. Vilken relation har barnet till familjehemmet och hur fungerar barnets kontakt med socialtjänsten? Det var några av frågorna som ställdes när en första nationell undersökning med familjehemsplacerade barn genomfördes för en tid sedan. Resultatet av den här undersökningen har nu sammanställts i en rapport och det ska vi få höra mer om i det här avsnittet där vi har med Julia Zyto som är utredare på Socialstyrelsen och som har varit samordnare för den här undersökningen. Med finns också Sofie Persson, socionom och legitimerad psykoterapeut med lång erfarenhet av att arbeta som barn- och ungdomsterapeut och som har varit en av dem som intervjuat barnen i undersökningen. Välkomna båda två.

Julia

- Tack så jättemycket!

Hanna

- Och jag som leder samtalet idag heter Hanna Anander och jag är kommunikator på Socialstyrelsen. Och Julia först och främst, varför blir ett barn placerat i familjehem?

Julia

- Ja, yngre barn, blir oftast placerade på grund av brister i omsorgen från föräldrarna, medan man kan se att äldre barn ofta placeras på grund av

allvarliga problem med skola, kamrater och föräldrar. Det handlar ofta om utåtagerande beteende med missbruk och kriminalitet är inte heller ovanligt.

Hanna

- Och hur många barn är placerade i familjehem i Sverige?

Julia

- Om vi tittar på siffran från 2019 så är det 20400 barn som är placerade. Det finns olika placeringsformer. Dels har vi SOL, en frivillig placering som kräver att föräldrarna och barnen över 15 år samtycker till insatsen. En annan placeringsform är LVU, lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga. Om vårdnadshavare eller barn säger nej till placering så kan socialnämnden ansöka om att barnet ska vårdas enligt LVU. Det handlar ofta om att det finns en påtaglig risk för att barnets hälsa och utveckling skadas, antingen genom brister i omsorgen eller barnets egna beteende.

Hanna

- Och nu har alltså då en första nationell undersökning med familjehemsplacerade barn genomförts. Varför då, Julia?

Julia

- Ja, varför? Ja i dag vet vi en hel del tack vare forskningen om de långsiktiga effekterna för barn och unga som placeras utanför det egna hemmet. Men vi vet inte alls lika mycket om deras liv under pågående placering. Så vad är deras tankar, känslor och funderingar? Det behöver vi veta mer om. Och barnkonventionen blev ju också lag i Sverige 2020 och några av de huvudprinciperna från barnkonventionen är att alla åtgärder som rör barn så ska det i första hand beaktas vad som bedöms vara barnets bästa och att barnet har rätt att bli hört. Så här är barnets röst väldigt centralt. Och för ett antal år sedan så fick Socialstyrelsen ett regeringsuppdrag att ta fram en modell för att ta reda på hur familjens placerade barn upplever sin vardag i familjehem och där uppdraget fick vi tillsammans med Barnombudsmannen. Det handlade om att låta familjehemsplacerade barn komma till tals. Deras upplevelser ska bidra till att utveckla familjehemsvården på nationell nivå var också ett av syftena. Så med barnkonventionen som en motivering och även det här regeringsuppdraget så har vi arbetat fram en modell som vi testade en pilotundersökning. När vi utvärderade den piloten så reviderade vi den här modellen och sedan har vi testat den i skarpt läge och det är det som resultatet från den här brukarundersökningen som vi ska prata om i dag.

Hanna

- Vi har varit inne på det lite här, men jag var lite nyfiken på hur ni har genomfört undersökningen och vilka barn har deltagit.

Julia

- Undersökningen har planerats under längre tid och intervjuerna genomfördes under 2019. Men totalt var det 341 familjehemsplacerade barn mellan 9 och 17 år som deltog i den här undersökningen. Och alla barn som deltog hade varit placerade i familjehem i minst sex månader, men de flesta hade varit placerade i ett år eller mer vid tillfället som den här intervjun genomfördes. Ungefär en fjärdedel av barnen var ensamkommande barn och erbjudande om att vara med i undersökningen skickades ut till landets samtliga kommuner och det var 57 kommuner som tackade ja. Och det var verkligen kommuner från norr till söder så väldigt väl utspritt i hela landet. Och vi anlidade sedan ett flertal personer som skulle träffa de här familjehemsplacerade barnen och för de äldre barnen anlidade vi något vi kallar enkätstödjare. Och för de yngre barnen så anlidade vi intervjuare, och det var alltså personer som träffade barnen rent fysiskt i deras hemmiljö.

Hanna

- Sofie, du är en av dem som har intervjuat barnen i undersökningen. Hur var det att möta barnen i deras familjer?

Sofie

- Jag är en av de lyckligt lottade som fick träffa de här barnen och jag träffade totalt 16 stycken barn och utifrån de mötena jag kan återge och berätta de erfarenheterna jag har därifrån. Och att möta de här barnen var väldigt positivt. Barnen var ju väl förberedda. Där hade ju Socialstyrelsen och socialtjänsten och familjehemmet gjort ett bra arbete innan så att de visste att jag skulle komma och ungefär vem jag var och varför jag kom hem till dem. Så att det blev väldigt fina och positiva möten och spännande för att varje barn är unikt. Jag kommer väl att komma in mer på det, men det var många olika möten.

Hanna

- Hur fungerade då i praktiken när du som intervjuare kom ut till barnen och genomförde intervjuerna?

Sofie

- Jag hade ju innan varit i kontakt med familjehemmet och bestämt dag och tid som passade barnet bäst, och jag hade också ställt frågan om det

var någon särskild frukt som barnet gillade. Jag hade med mig frukt och bjöd på barnet när jag kom som man har med sig någon form av gåva, någonting att ge. Och ofta så hade barnet och familjehemmet redan bestämt var vi skulle sitta någonstans och det var många gånger på barnets rum, och då så slog vi oss ner och det handlar mycket om att hitta snabbt ett samarbete med barnet och också prata med barnet om samtycke. Det här är en väldigt viktig del, att barnen var tillfrågade innan om de vill vara med i intervjun, men också vid själva intervjutillfället att höra om barnet ville vara med, att de har rätt att inte svara på någon fråga om de inte vill och att de har rätt att avbryta. Att barnet faktiskt har kontroll över sammanhanget och kan bestämma och att det är helt okej. Så det här var ju en viktig del med att vara tydlig och att jag visste att barnet ville vara med. Och alla utom ett barn tackade ja när vi var på plats att delta, och då handlar det om att få till ett samarbete, att vi gör det tillsammans, så kämpa på med fråga efter fråga. Så att samtycke var en viktig del i mötet med barnen.

Julia

- Och jag kan lägga till att barnen hade möjlighet att tacka nej vid flera tillfällen under den här processen. Kanske var det så att barnet ville från början, men sedan när de närmade sig mötet så kanske den inte alls var intresserad och då fanns det självklart möjligheter att tacka nej.

Sofie

- Ja, och jag kan berätta det, barnet som tackade nej, jag visste ju ganska knapphändiga det inte så mycket om barnet, men lite grann. Och just det här var ett barn som jag visste att det var ett lite större förändringar nyligen. Och Sverige är långt, hade åkt femton mil enkel väg, kommer fram i tid och för att få mötas av ett barn som inte vill delta. Så jag var kvar ungefär en timma i familjehemmet och avvaktar då för att se, för en del barn kan behöva lite tid och kolla in vad är det där för tant som kommer här och vad vill den där egentligen? Man kan ju ändra sig, så att barnet fick en rimlig tid om den hade velat ändra sig. Men hon höll fast vid att hon inte ville bli intervjuad och då är det väldigt viktigt med bemötande att tala om att man tackar barnet för att jag fick komma och för att den har varit så tydlig och säga hur hen ville ha det just i dag. För det är viktigt att bemötandet blir på ett sådant sätt för att nästa gång, om vid något annat tillfälle blir tillfrågad då kanske man har lust, så att det är viktigt att varje möte blir trevligt för barnen.

Hanna

- Jag tycker att vi ska återkomma till det här med själva mötet med barnen, men först så tänker att vi ska prata om vad undersökningen visat. Julia, vilka resultat såg ni i undersökningen?

Julia

- Ja, de övergripande resultaten som vi har sett är att de flesta barnen har det bra i sina familjehem. De flesta känner sig trygga, de får stöd och hjälp, både känslomässigt och praktiskt. De barnen har fritidsaktiviteter och kompisar som de umgås med på fritiden, och de flesta har också kontakt med sin egen familj och är också nöjda med omfattningen av den kontakten. Så det var ju väldigt positivt på många sätt.

Hanna

- Men det finns också barn som inte har det bra, eller hur?

Julia

- Ja, precis. Vi har sett en liten grupp barn där varken socialtjänst eller familjehem verkar kunna erbjuda en trygg och säker vård. Av de här 345 barnen som har deltagit i undersökningen så rör det sig om ungefär de sexton barn som snarare beskriver en utsatt situation där de inte har förtroende för familjehemmet eller socialtjänsten. Till exempel ett av barnen, en 15 till 17 årig flicka, säger följande: "de behandlar mig annorlunda för att jag är familjehemsplacerad. Jag känner mig mer som ett uppdrag än som ett barn." Och det var många av de här citaten, eller vi fick mycket liv till materialet genom de öppna svaren som vi hade, där barnen kunde på ett mer målande sätt beskriva sina upplevelser. Och många av de här barnen berättar om liknande upplevelser, att de känner sig orättvist behandlade och att de inte känner sig lyssnade på. De har ofta svårt att hitta en trygg vuxen att prata med och känner inte heller att socialtjänsten utgör ett stöd.

Hanna

- Vad gjorde ni om ni upptäckte att ett barn inte hade det bra?

Julia

- Undersökningen var riggad så att vi hade arbetat fram en handlingsplan för intervjuerna och enkätstöderna hur de skulle agera och vad de skulle göra om de upptäckte eller de i samtalet med barnet eller den unge, upptäckte att barnet inte hade bra. Och det hade vi förberett dom väl på hur de skulle göra. Och Sofia jag vet att du hade ju en sådan erfarenhet, kan du inte berätta om det?

Sofie

- Ja, jag kom faktiskt på två just nu, men den ena var att när jag kom fram till ett familjehem så var det att familjens föräldrar tog upp att det fanns ett dilemma. Och när jag mötte det här barnet, som var ganska spänd, för det fanns en särskild fråga som bekymrade barnet, men kämpade som på och svarade på intervjun, men fick också utrymme att berätta vad det var som var bekymmersamt. Och när jag hörde det här så tänkte jag till att det här måste man ju kunna samtala mera och med socialtjänsten som hade fattat ett beslut som påverkade barnet väldigt mycket. Och då tog jag det vidare till kontaktpersoner på Socialstyrelsen som kontaktade socialtjänsten, och då kom det liksom in från ett annat håll att de lyssnade in - hur blev det här beslutet egentligen för det här barnet? Och dom var väldigt lyhörda och ödmjuka och tog in den informationen och ändrade sitt beslut. Så att jag tänker att barn berättar och blir lyssnade på det så oerhört viktigt och att man för det vidare och att barn inte ger upp. För det här var ju ett barn som tog lite ny sats när jag kom dit och var lite peppad, här kanske var någon som kunde höra. Och jag tänker att Socialtjänsten hade ju naturligtvis hört barnet innan, men kanske inte riktigt förstått omfattningen i hur det blev för just det här barnet i beslutet.

Julia

- Och här tänker jag just fördelen med att du kom utifrån, att det fanns möjligheter i den relationen att lyfta det på ett annat sätt.

Sofie

- Absolut. Och ett annat barn jag träffade som jag förstod var väldigt svårt traumatiserad och behövde mycket "hållande" i intervjun för att det fanns mycket som bekymrade det här barnet, där kunde jag ju förmedla till socialtjänsten att det här är ett barn som vi behöver ha lite extra koll på, funderar lite mer. Som inte mår så där jättebra utifrån de trauman som barnet bar på. Så att på lite olika sätt när det var nödvändigt så kunde vi också förmedla det som tänkte kunde vara till gagn för barnet. Men det var som sagt inte ofta det hände, men den möjligheten fanns.

Hanna

- Och i undersökningen så har ni också sett att relationen till socialsekreteraren varierar mycket, eller hur Julia?

Julia

- Ja, precis. Många barn ser relationer till socialsekreterare som väldigt positiv, men vi kan också se att socialtjänsten ofta brister i att vara tillgängliga och att de brister i sin kontinuitet. Något som är anmärkningsvärt är att mer än hälften av barnen säger att de inte har fått eller faktiskt

inte minns om de har fått information om vilka rättigheter de har som boende i familjehem. Och det här bör vi då ställas i relation till de krav som socialnämnden har, att de ska informera barnet om sina rättigheter, vilket också anges i Socialstyrelsens föreskrifter. Så här ser vi en tydlig förbättringsmöjlighet.

Hanna

- Och vilka rättigheter är det vi pratar om då?

Julia

- Ja, barn har i familjehem har rätt att fråga om allt som rörde dem. Hur många gånger som helst. Då barnet har rätt att veta varför barnet är placerat, och barnet har rätt att vara med när man planerar saker som gäller barnet och veta vem som är barnets socialsekreterare såklart, och hur barnet kan kontakta honom eller henne. Barnet har också rätt att få veta vad som skrivs om hen. Är barnet över 15 år så har man rätt att överklaga beslut som socialtjänsten fattar om den unge. Det är några av rättigheterna.

Hanna

- Sofie - har du några reflektioner kring resultatet om barnens relation till sin socialsekreterare?

Sofie

- När jag intervjuade barnen så uppfattade jag det att vissa hade precis koll på vem som var deras socialsekreterare, men inte så mycket mer. Det var ganska flacka i sina svar. Socialtjänsten blir mer som skuggfigurer och här skilde det sig mellan de yngre och de äldre barnen, och då tänker jag att de yngre barnen har bott ganska länge i sina familjehem. De litade på sina familjehemsföräldrar. De kunde luta sig tillbaka och känna att familjehemsföräldrarna ordnar de här yttre kontakterna oavsett om de var tandläkare eller socialtjänst eller vad det var för någonting. Många fick liksom vara barn och inte vara så engagerad i socialtjänsten. Och här tänker jag att det kan också spegla när det finns ett gott samarbete mellan socialtjänst och familjehem. För är familjehemsföräldrarna trygga och väl hållna och får bra stöd av socialtjänsten så sipprar det ju ner till barnen och det kunde jag ju se i mötet med några barn där jag också fick lite hintar om att det kanske inte funkar så där jättebra mellan familjehem och socialtjänst. Så att samarbetet på vuxennivå är naturligtvis jätteviktigt runt alla barn och extra då när vi pratar om familjehemsplacerade barn. Jag träffade också en del ungdomar, en del ungdomar som var ensamkommande. Där blir det ju jättetydligt, här hade man ju järnkoll på vem som var ens handläggare. Man förstod att det här är en nyckelperson i deras liv som kommer att kunna förhoppningsvis ge svar

på kommande bostad, studier, uppehållstillstånd och så vidare. Så att bland de äldre barnen så finns ju också en annan medvetenhet om socialtjänsten som funktion och vad den och hur den kan påverka deras liv. Och jag tänker det kanske också har att göra med att en del också är missnöjda och kan uttrycka det som är äldre för att de också kanske inte nöjda med alla beslut som socialtjänsten tar och uttrycker det. Så att det finns en skillnad mellan yngre och äldre barn tänker det är rimligt.

Hanna

- Var det något i resultatet som förvånade er Julia?

Julia

- Både ja och nej, som jag nämnde tidigare så finns det ju inte så mycket forskning som undersöker barns livsvillkor under pågående placering, så därför gick vi in i undersökte med ganska öppet sinne. Det som förvånat oss i positiv bemärkelse är ju just den här övergripande bilden, att vi ser att de flesta barnen har det bra i sina familjehem. Och det är viktigt att lyfta, att både socialtjänsten och familjehemmet runt om i landet gör ett fantastiskt jobb. Det är kanske inte den gängse bilden som folk har av familjehemsplacering för att det är mycket det när det inte fungerar som kommer fram i media, vilket är otroligt viktigt, självklart. Men just den här övergripande bilden att många barn har det väldigt bra i sina familjehem. Och samtidigt vill vi ju som jag nämnt tidigare, lyfta just den gruppen där det inte fungerar också.

Hanna

- Om vi då återgår till själva mötet med barnen. Sofie, du är ju alltså en av dem som har varit med och intervjuat barnen i undersökningen. Vad behöver man tänka på när man intervjuar barn på det här sättet för att få till ett så bra möte som möjligt?

Sofie

- Jag kan lyfta fram två saker som jag tänker är viktiga vid de här intervjuerna, det är intoningen i kontakten med barnet, en del är snabba, kvicka och andra är långsamma, sävliga. Det handlar ju mycket om att möta precis just det här barnet. Vad är det för barn som jag har framför mig och att göra sammanhanget begripligt för barnet. Vem är jag och hur vår kontakt skulle se ut? Att jag var tydlig med att jag heter Sofie Persson och idag så träffas vi och vi kommer att jobba med de här frågorna och sen kommer jag att ringa dig om någon dag och ställa några fler frågor, och sedan är vår kontakt slut. Så att barnen visste vem jag var och att jag klev in i deras liv, men också skulle kliva ut ur deras liv så att de hade en ram runt vårt möte. Det tänker jag är väldigt viktigt i all kontakt med barn och speciellt i en sådan här intervjusituation. Sen så

handlar det också om att för att få till ett bra möte då, förutom den här frukten som jag bjöd, att vi gör det tillsammans, att vi jobbar fråga efter fråga. Jag hade med mig pennor och papper ifall det var något barn som jag märkte att nu behöver de sitta och rita lite för att orka med. Och då så kan du fråga - vill du rita lite? Så jobbar vi på med lite fler frågor och att kommunikationen skedde hela tiden på barnets villkor. Och den här frukten som jag pratar om, jag minns särskilt ett barn som hade önskat vindruvor, och det var ju vindruvor i hela munnen. Inte så lätt att svara då, men det var ju inga problem att kommunicera, för man kan göra tummen upp och tummen ner om vad jag skulle kryssa i för svar, så att det här med att tona in barnen ju jätteviktigt. Och ett annat barn kan berätta om, så satt vi på barnets golv, det var någon heltäckande matta där och jag ställde fråga efter fråga så ser jag att barnet börjar åla sig runt och börjar tycka att det är lite tråkigt. Det var ett av de yngre barnen, men då tog jag tag i en liten Barbiedocka som fick vara med och ställa de här frågorna, och då blir det genast mycket intressantare och vara med. Jag är ju barn- och ungdomsterapeut så att använda de här olika kommunikationssätten med barn ligger nära till hands också, viktigt för att möta då det enskilda barnet.

Hanna

- Är det någon skillnad att närma sig ett barn i familjehem mot ett barn som bor i den familj som det alltid har bott i?

Sofie

- Här menar jag att det här är det skillnad för att man behöver faktiskt tänka till som vuxen när man träffar ett barn som bor i familjehem. För det är ju barn som vi vet har varit med om separationer, oftast svåra separationer. De har ofta trauman med sig, att det har hänt saker i deras liv som ligger utanför vad barn vanligtvis överhuvudtaget behöver vara med om. De har också många gånger mött många vuxna i olika situationer som har pratat med dem om kanske svåra saker. Det kan vara polis och socialtjänst, inom sjukvården, i rättsväsendet. Det finns många som de här har träffat som barn normalt huvud taget aldrig möter under hela sin barndom. Så att tänka på, när man möter de här barnen att vara tydligvem är just jag som möter dig i dag? Det är extra viktigt för att inte vara ännu en person som bara hoppar in i deras liv och sedan försvinner, så som jag uppfattat en del socialsekreterare, kanske för mycket skuggfigurer. Man hade haft någon innan, man kunde namnen på dem som fanns innan och så där, men man hade inte så mycket åsikter om dem. Där tänker jag tydligt med ramen när man möter barn, vem man är och varför vi möts.

Julia

- Och du nämnde ju också Sofie det här uppföljningssamtalet dagen efter mötet, och det var ju också en väldigt viktig del i själva processen att ni som intervjuar och enkätstödjare ringde upp barnet dagen efter för att se om det var några frågor som hade dykt upp hos barnet, eller om det var funderingar som gjorde att barnet hade anledning att inte vara med. Hur upplevde du de mötena Sofie?

Sofie

- Ja, det var ju också väldigt tydligt bestämt vilken dag och vilken tid som jag skulle ringa upp. Och det var ju ett kortare telefonsamtal och mer en öppning för barnen om det var någonting mer de ville lägga till. Oftast var det inte det, men det blev också en tydlighet att de hade den möjligheten, för det kan komma tankar efteråt när man har suttit i en intervju så kan ju funderingar komma senare, så att den möjligheten fanns. Också en tydlighet att nu avslutar vi vår kontakt och önskar dem lycka till med kanske någonting de har gillat eller man kopplar ihop det med kommande fotbollsmatcher eller vad det kan vara för någonting de hade berättat om. Så det tycker jag blev ett bra sätt att helheten runt barnen i den här intervjun.

Hanna

- Var det något som överraskar dig när du gjorde intervjuerna?

Sofie

- Jag har jobbat över 30 år och mött så många barn i familjehem, det är inte direkt något specifikt som jag blev överraskad det tycker jag inte. Kanske tyckte jag det var intressant med de ensamkommande, för där var de ju kategoriserade innan att det här var en ungdom som är ensamkommande, och sen fanns det någon av frågorna där man frågade om de var ensamkommande och flera svarar nej, för att de hade inte kommit ensam till Sverige. Jag tänker här hur vi definierar och grupperar, så det tyckte jag var intressant att- nej, där höll dom inte med i den definitionen. Nu är det två år sedan som de här intervjuerna gjordes, men det fanns små saker som jag tänkte, det här var intressant.

Julia

- Ja, men jag skulle också vilja lägga till som jag fått det återberättat när ni intervjuare och enkätstödjare rapporterade tillbaka till oss här på myndigheten, då var det just er erfarenhet av att barnen vill bli frågade. De kände stolthet att vara med i undersökningen och det tycker jag är en väldigt stor lärdom. Dels från oss myndigheter, men vuxna generellt, att barn vill berätta om sina upplevelser och kanske ofta vi i vuxenvärlden

som är rädda för att fråga. Sen såklart behöver man ha kunskap och förståelse hur man ska fråga och på vilket sätt. Men just det här att barnen ville bli frågade och kände stolthet att kunna bidra. För det var ju också någonting enkätstödarna och intervjuarna fick förklara vad det här skulle leda till eller vad det här skulle resultera till.

Hanna

- Jag tänkte att vi ska återgå till resultatet av undersökningen. Julia, vilka är de viktigaste lärdomarna som socialtjänsten kan ta till sig från undersökningen?

Julia

- Resultatet visar på att socialtjänsten och familjehemmen många gånger gör ett fantastiskt jobb, att det finns en vardag som ofta fungerar. Och samtidigt återigen är det viktigt att lyfta att det inte är bra för alla, och för att det är för de här barnen som vi måste fortsätta jobba. Målet måste vara att alla barn som finns inom samhällets omsorg ska ha ett tryggt. Så länge det finns brister så har vi all anledning att fortsätta jobba intensivt med kvalitetssäkring.

Hanna

- Undersökningen har ju en ganska omfattande apparat bakom sig. Kan kommunerna ändå använda sig av den här i uppföljningen av familjehemsplacerade barn?

Julia

- Både ja och nej. Undersökningen ger ju en samlad nationell bild över vad de familjehemsplacerade barnen tycker om sin vård och vi går inte in på kommunnivå där, så därför kan inte varje kommun som har deltagit gå in och titta just hur deras, inom citationstecken, deras barn har svarat. Men undersökningen har frågeområden, områden som jag baserat frågorna på och de frågeområdena är en bra utgångspunkt för socialtjänstens egna uppföljningar, tänker vi. Men då ska man ha med sig att de här frågorna inte syftar till att upptäcka missförhållanden, så om man ska jobba mer kring det så behöver eventuellt frågorna utökas.

Hanna

- Och ur ett nationellt perspektiv då? Hur kan undersökningen bidra till att utveckla familjehemsvården då?

Julia

- Resultatet lyfter fram ett förbättrings- och förstärkningsbehov inom flertal områden. Det handlar dels om stärkt barnrättsperspektiv, och behov om ökad kontinuitet inom socialtjänsten. Stöd och uppföljning av familjehemmen som är så viktig och ett strukturerat stöd kring hälsa och skola. Och också bättre kunskap om neuropsykiatriska funktionsnedsättning. Så det områden som vi diskuterar i rapporten som man kan läsa mer om just de här områdena.

Hanna

- Avslutningsvis så vänder jag mig till dig, Sofie för att höra vad du kommer att bära med dig från mötena med barnen?

Sofie

- Ja det är ju att barnen de vill berätta, de vill bli lyssnade på och var väldigt nyfikna och engagerade, och jag tyckte det var väldigt fint att de här barnen har slumpmässigt blivit utvalda. Så är det inte så att kommunerna har handplockat vilka barn vi skulle intervjua, och det gjorde det att vi mötte ju alla sorters barn, barn med stora utmaningar i livet och barn som hade lättare för att uttrycka sig. Så att det gjorde att det här materialet gör ju att många barn har fått komma till tals som man kanske annars hade sorterat bort för att de inte är så verbala eller har många diagnoser och så vidare. Så jag bär med mig de här otroligt fina mötena och fantastiska familjehem men också som jobbar för att göra gott för de här barnen och även socialtjänsten som har varit engagerad i det här arbetet. Jag kommer faktiskt ihåg väldigt många av mötena med barnen fast det har gått två, det är starka möten och det är fina mötena, så jag är tacksam över att jag fick vara en liten del i det här projektet.

Hanna

- Och de orden får avsluta det här avsnittet av På djupet där vi har pratat om hur familjehemsplacerade barn upplever sin situation och vård. Stort tack för att ni har medverkat Julia Zyto, utredare på Socialstyrelsen och Sofie Persson, socionom och legitimerad psykoterapeut. Tack också till dig som har lyssnat. Jag som har lett samtalet i dag jag heter Hanna Anander och jag är kommunikator på Socialstyrelsen.

Slut på textning av avsnitt 86 av Socialstyrelsens podd På djupet